

Vermin: La plaga

Títol original: *Vermin* **Direcció:** Sébastien Vanicek **Guió:** Florent Bernard, Sébastien Vanicek **País:** França **Durada:** 105 min **Any:** 2023 **Gènere:** Terror **Interpretació:** Théo Christine, Sofia Lesaffre, Jérôme Niel **Música:** Douglas Cavanna **Fotografia:** Alexandre Jamin **Distribuïdora:** Adso **Estrena a Espanya:** 02/02/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en català

SINOPSI

El Kaleb està a punt de fer 30 anys i mai no ha estat més sol. S'està barallant amb la seva germana per un assumpte d'herència i ha tallat els llaços amb el seu millor amic. Apassionat pels animals exòtics, un dia arriba a casa amb una aranya molt verinosa que accidentalment s'escapa. Aquestes ràpidament es reproduïxen i els habitants de l'edifici intentaran sobreviure a una plaga que surt de control. (FilmAffinity)

CRÍTICA

09/09/2023 - VENÈCIA 2023: El primer llargmetratge de Sébastien Vaniček és més convincent com a pel·lícula de supervivència que com a al·legoria social

Ara que el cinema de *banlieue* gaudeix d'un reconeixement i més respecte a França, el "gènere" es troba en condicions d'evolució en termes d'un conjunt més ampli de registres. Al mateix temps que es produeixen tots aquests canvis, **Sébastien Vaniček** ha decidit endinsar-se directament al cinema de gènere amb **Vermin: La plaga**, una pel·lícula de supervivència a la cruïlla de l'acció i el terror que s'ha projectat com a pel·lícula de cloenda de la **Setmana Internacional de la Crítica del Festival de Venècia** d'enguany.

Després d'un pròleg molt misteriós, la pel·lícula es trasllada a Les Arènes de Picasso, el raval d'aspecte futurista en què el jove Kaleb (**Theo Christine**) completa la seva col·lecció d'animals exòtics amb la incorporació d'una aranya que anomena Rihanna. D'altra banda, el Kaleb és un altre jove més de la *banlieue* —com molts altres, intenta guanyar-se la vida mitjançant la revenda de sabatilles cares—. És per això que la inesperada barreja d'imatges de la *banlieue* (les sabatilles, la roba, la manera com el Kaleb es relaciona amb les persones que coneix) i aquest interès tan poc convencional —potser una mica friqui— per les criatures exòtiques resulta tan refrescant. Però, aquest últim aspecte sembla més un còmode recurs argumental que un tret creïble del personatge, i el fet que estigui clar que l'aranya s'escaparà tard o d'hora fa que el moment fatídic sigui menys impactant del que podria haver estat.

El Kaleb triga un temps a adonar-se que l'aranya s'ha escapat i que, a més, és perillosa. Mentrestant, coneixem diverses persones de la vida del jove, persones que semblen més portaveus de certes idees i temes que veritables éssers humans. Una és la seva germana Manon (**Lisa Nykaro**), que vol vendre el pis que acaben d'heretar perquè no es poden permetre reformar-lo. Però el Kaleb es nega a abandonar el lloc que acull tots els records que guarda al costat de la seva mare, fent-se ressò del dilema d'una generació que va créixer a la *banlieue* i ara es veu obligada a abandonar-la. La Lila (**Sofia Lesaffre**) és "agent municipal", és a dir, un tipus de policia amb poc poder a la pràctica, cosa que, per descomptat, contribuirà al posterior comentari de la pel·lícula sobre el lloc que ocupa la policia a la *banlieue*. Els plànols del romanç i el drama personal es manifesten d'una manera igualment àmplia, i n'és una prova el conflicte entre el Kaleb i el seu millor amic —blanc— de la infància (**Finnegan Oldfield**), amb qui una vegada va somiar obrir un zoo ple d'animals exòtics.

Així doncs, les sorpreses de la pel·lícula no són en la pròpia història o en el seu significat més ampli —el terme "paràsits" (la traducció del qual al francès dona nom a la pel·lícula) fa referència tant a les aranyes que es multipliquen ràpidament com a la gent de la *banlieue*, segons alguns polítics francesos de dretes—, sinó en els elements que la converteixen en una pel·lícula de gènere. Vaniček i el coguionista **Florent Bernard** aconsegueixen un crescendo satisfactori del terror a mesura que el grup d'amics descobreix progressivament l'abast de la invasió. L'edifici no triga a omplir-se de teranyines i els veïns —tant els amigables com els que no ho són tant— van sucumbint un per un a les picades mortals dels animals. El dividit equip es veu obligat a unir forces per sobreviure, i naturalment no tots ho fan, però la pel·lícula s'allunya de convencions en la seva elecció dels supervivents. El director de fotografia **Alexandre Jamin** crea una atmosfera esgarrifosa i uns plans dinàmics que transmeten a la perfecció la intensa sensació de pànic i impotència dels amics, de manera que els espectadors amb tendències aracnofòbiques tindran sens dubte la sensació que una sèrie de diminutes potes peludes corren per la seva pell. L'estil recorda de vegades la intensitat de pel·lícules com *Redada asesina (The Raid)*, de Gareth Evans, o *Attack the Block*, de Joe Cornish, però acaba per mantenir-se en un registre més realista i de supervivència en última instància. Tot i que el comentari social que comporta la seva ambientació constitueix una gran novetat, en realitat aquest no és el punt fort de la pel·lícula, i és que **Vermines** destaca com una pel·lícula de monstres de baix pressupost —i de no tan baix— feta amb mestratge.

Elena Lazic – cineuropa.org